EMILY D. BEŇOVÁ

PRAVÁ TVÁR ŠŤASTIA

Dve srdcia. Dva príbehy.
Jedna láska

2. časť

Pravda konečne vyplávala na povrch! Natáliin svet sa v jedinom okamihu otočil hore nohami. Už nič nemohlo byť ako predtým, a ona vedela, že je načase otočiť list a vykročiť vpred tou správnou nohou.

No čo je naozaj správne? Poslúchnuť prianie rodiny a ísť neľútostne vpred, a neobzerať sa do minulosti? Alebo počúvnuť volanie srdca, ktoré nevyhaslo ani po rokoch? Jared a ona sú si súdení, to vedia obaja, no podarí sa im získať to, čo im bolo kedysi vzaté? Podarí sa im prekonať rokmi živenú nenávisť ich rodín a nájsť konečne svoje šťastie? Alebo ich rodina opäť rozdelí?

Emily D. Beňová
Pravá tvár šťastia
Copyright © by Emily D. Beňová
Cover design © by Katarína Skalková
Illustration © AI
Slovak edition © by vydavateľstvo BESTSELLER

ISBN 978-80-89821-76-1

EMILY D. BEŇOVÁ

PRAVÁ TVÁR *šťastia*

1. KAPITOLA

Nakoniec som zostala v práci až do záverečnej. Keď mi Anne povedala, že tesne po mne odišiel aj on, uľavilo sa mi i priťažilo. Uľavilo, lebo to bolo takto správne, priťažilo, pretože možno odišiel už navždy a mne najskôr pukne srdce.

Anne mi celý čas opakovala, aby som prestala blbnúť a dala nám obom šancu. Podľa nej bol Jared najdokonalejší muž, akého kedy videla, najsexi, najbozkávateľnejší, najpretiahnuteľnejší a kopec iných naj, ktoré jej prišli na jazyk.

Iste, nebudem hovoriť, že to tak nie je. Jared je naozaj krásny muž, no čo z toho? Naša láska na tomto svete nemá miesto. Alebo áno?

Keď odíde aj Anne, zbalím si veci a vydám sa k východu. Cestou prekontrolujem trezor, kasu a vyjdem von. Ulice sa hemžia ľuďmi, nám padla. Je niečo po pol ôsmej a jediné, po čom túžim, je kúpeľ a samota, ktorá ma najskôr rozplače, no práve teraz to potrebujem.

Chcem sa vyplakať.

Zapnem alarm, zamknem niekoľko zámok a prejdem po chodníku k malému parkovisku, kde na mňa čaká moje oranžové opravené Subaru. Poobzerám sa, hľadám JEHO a jeho auto, no niet po nich ani stopy. Priťaží sa mi, hoci by sa mi malo uľaviť.

Dopekla, prečo je všetko také komplikované?

Odomknem, nastúpim a naštartujem. Cesta domov mi netrvá dlho, no keď zaparkujem pred domom, vedľa svojho BMW zazriem ešte jedno auto. Nissan Pathfinder stojí pekne vedľa a ja mám chuť zakliať. Nápadnejšie to už ani nemohlo byť.

Len pokojne. Možno si ho nikto nevšimol. Poobzerám sa. Hlavne, aby si auto nevšimol niekto z otcových poskokov, ktorými ma dal sledovať. Snáď ich stiahol, ako som mu prikázala. Snáď.

Vypnem motor a vystúpim. Poobzerám sa, aby som sa ubezpečila, že na ulici nevidím nič podozrivé, a priblížim sa k jeho autu. Po ulici prejde len niekoľko vozidiel, no inak je okolie tiché a prázdne. Nevidieť ani človiečika.

Jared leží na spustenom sedadle a asi spí. Motor má zapnutý a vnútro

auta schladzuje klímou. Ani sa nečudujem. V tom teple by sa bol v aute už určite uvaril. Chvíľu sa naňho spokojne pozerám a premýšľam, aký je pekný. Potom myslím na to, že sem za mnou meral takú dlhú cestu a ja ho musím poslať preč. No mám inú možnosť? Nemám, a preto sa rozhodnem pre radikálny krok. Zaklopem na okienko a on sa strhne.

Otvorí oči a posadí sa. Hneď nato otvorí okno a usmeje sa.

„Ahoj. Už som sa bál, že ani neprídeš."

Mám chuť kričať, no namiesto toho zachovám pokoj a prekrížim si ruky pod prsiami.

„Ako vieš, kde bývam?"

Mám zlosť, no snažím sa hovoriť potichu, aby ma nik nemohol počuť. Pozrie sa k domu, potom späť na mňa.

„Vrany mi povedali."

Na toto fakt nemám náladu.

„Ako si ma našiel?" zopakujem nekompromisne predošlú otázku a pevným výrazom mu dám najavo, že chcem počuť odpoveď, a to okamžite.

Vzdychne si. Pochopí, že na žarty nemám náladu. Zavrtí hlavou a oblíže si pery, ktoré chutia ako samotné nebesá, no zároveň viem, že byť s ním je cesta rovno do pekla.

„Podľa evidenčného čísla na tvojom Subaru."

„Ako vieš, že je to moje auto?"

„Mám známych na polícii vo Fountain. Auto je registrované na tvoje meno a je prihlásené na tejto adrese."

Prevrátim oči: „Podcenila som ťa."

„Beriem to ako kompliment," pousmeje sa.

„Jared, čo to, preboha, robíš?" spýtam sa, no nie nahnevane. Som unavená a sklamaná. Bojím sa, že ak neodíde, stane sa nejaké nešťastie.

„Nie je to očividné?"

Zavrtím nad ním hlavou. Ako môže byť taký ľahkovážny? Alebo len ja všetko dramatizujem?

„Nemal by si tu byť. A nemyslím len pred mojím domom. Nemal by si byť v meste a už vôbec by si so mnou nemal hovoriť. Je to nebezpečné."

„Ak čakáš, že sa zľaknem, si na omyle."

„Zahrávaš sa s ohňom."

„Alebo si ty len priveľmi zbabelá."

Ja že som zbabelá? Nahnevane pokrútim ústami, chcem mu niečo drzé odpovedať, no zarazí ma myšlienka, že má vlastne pravdu. Som zbabelá! Naozaj sa bojím, ale toho, že mu ublížia. Že ublížia Maggie alebo niekomu z jeho rodiny. Trpeli už dosť. Aj my obaja.

„Vráť sa domov, Jared. Prosím."

„Nie," povie a vytiahne okno.

Najprv mi príde na um, že ma takto chce len ignorovať, no on to neplánuje. Vypne motor a vystúpi. Zrazu mám pred sebou jeho stodeväťdesiat centimetrov a uvedomujem si svoju slabosť voči tomuto mužovi. Doslova sa rozochvejem a kolená sa mi div nepodlomia. Keď sa postaví vedľa auta a oprie sa oň zadkom, znova sa poobzerám, či nás nik nesleduje.

„Čo to robíš? Schovaj sa do auta!" prikážem mu v obave, že nás niekto zazrie, no on sa len zasmeje.

„Nebudeme sa ukrývať. Nie sme už deti."

Ako prosím? To si neuvedomuje vážnosť situácie?

To, ako riskuje, sa mi nepáči. Neurobí problémy len sebe, ale aj mne a o to fakt nestojím. Stačí, že mi brat jednu vrazil. Nepotrebujem dostať ešte aj od otca. A na to, čo by urobili jemu, sa snažím nemyslieť.

Otec aj Chris sú schopní hrozných vecí. O gorilách, ktoré pre otca pracujú, tiež vôbec nepochybujem. Tie by dokázali najskôr aj zabiť.

Jared sa zrazu pohne a nahne sa ku mne. Ledva si to stihnem uvedomiť, šikovne mi vtlačí bozk na pery a znova sa oprie o auto. Šokovaná tým gestom najprv len zahabkám po slovách. Zaskočil ma tak veľmi, až strácam reč. Vlastne ani neviem, čo by som mu mala povedať.

„Ty... ty si sa zbláznil," zakokcem napokon rozčarovane a opätovne skontrolujem okolie, aby som sa ubezpečila, že nás nik nevidel. Neviem, či cítim viac hnev alebo rozčarovanie, no červenám sa ako školáčka, čo dostala prvú pusu.

Uškrnie sa.

„Áno, šialene som sa do teba zbláznil. Preto som si zbalil veci, nasadol do auta a som tu. Mesto sa mi síce nijako extra nepáči, no ak to inak nepôjde, prispôsobím sa."

„Ale čo farma? Čo tvoj dom vo Fountain?“

„Farma predsa patrí Duckovi.“

„A tvoj dom? To si aj ten nechal len tak?“

„Nie. Ten som nechal v zálohe. Ak by si sa rozhodla vrátiť.“

Zavrtím nad ním hlavou. Na jednej strane mi to lichotí, na druhej cítim obavy, ktoré ma mátajú. Páči sa mi, že je tu, že sem za mnou prišiel. Kedysi som o takomto dni snívala celé mesiace, ba až roky. Lenže zrazu viem, že nemal nastať. Jared ani netuší, ako veľmi teraz riskuje.

„Si blázon,“ poviem a zavrtím hlavou. „Ani neviem, čo ti mám na to povedať.“

Kývne ramenami. „Stačí, ak povieš, že ma stále ľúbiš.“

Vzdychnem si do dlaní a nakrátko privriem oči. Keď sa na neho znova pozriem, ruky má vo vreckách riflí, v ktorých mu je určite horúco, a pozoruje ma.

„Milujem ťa, ale toto je šialenstvo. Čo Selena?“

Rukou si pošúcha líce. „Nepripomínaj mi ju. Nasledujúci deň som od nej dostal ďalšie dve facky, ktoré spečatili náš rozchod.“

„Takže... som váš vzťah rozbila.“

„V prvom rade som ho rozbil ja sám. Nemal som nič odkladať a povedať jej o tebe skôr.“

„Mrzí ma to. Nechcela som, aby to takto skončilo.“

„Možno vyzniem ako sebec, ale ja som rád. Selena bola vždy milá a tolerantná. Možno by som nikdy nenabral odvahu zlomiť jej srdce slovami o tom, že ju nechcem a nikdy ju ľúbiť ani nebudem. Ja jediný môžem za to, že som jej zlomil srdce. Nie ty. Nemal som jej dávať plané nádeje a vodiť ju za nos.“

Prižmúrim oči. „A čo ak to robíš znova?“

Nechápavo zamrká.

„Čo ak som len ďalšia, s ktorou sa zahrávaš? Možno je to z tvojej strany len pomsta.“

„Pomsta?“ zasmeje sa. „Dôvod?“

„Za to, čo sa stalo tvojej sestre a tebe.“

Zamračí sa.

„Naozaj si myslíš, že som taká hyena? Že ti chcem len ublížiť? To by som sa netrepal až sem. Proste by som ťa pretiahol a nechal tak. Ale ja som tu. Stojím pred tvojím domom a snažím sa ti vysvetliť, že sa ma jednoducho nezbavíš. Ľúbiš ma a ja ľúbim teba. Takže či sa ti to páči

alebo nie, neodídem. Budem tu, kým si neuvedomíš, že vlastne nemáš na výber a rozhodneš sa dať nám obom šancu."

„Lenže ja mám strach," šepnem a on znežnie. „Bojím sa Chrisa a otca. Ty nevieš, čoho sú schopní."

Zvážnie. „Naozaj si myslíš, že to neviem?"

Zneistiem, lebo jeho slová hovoria jasne. Vie a moje slová boli hlúpe. Samozrejme, že to vie. Priťaží sa mi. Pohľad do jeho smutnej tváre hovorí za všetko. Určite myslí na to, čo urobili jemu aj Maggie. Minulosť ho stále bolí a vlastne aj mňa. Nemalo sa nič z toho stať, no stalo sa.

„Viem, ako veľmi teraz riskujem, Natalie, ale už nie som chalan bez peňazí a odvahy. Ten Jared zomrel pred desiatimi rokmi. To, čo sa stalo, ma zocelilo a ja som dospel. Prišiel som za tebou, pretože ty si dovolila, aby sa minulosť zopakovala. Znova si zbabelo ušla, namiesto toho, aby si všetkému čelila."

Začervenám sa, lebo má pravdu.

„Obaja sme dospelí, Natalie, takže si veľmi zváž, čo naozaj chceš. Ak ma vo svojom živote už nechceš, tak mi to povedz. Ak ma nemiluješ a jediné, čo si praješ, je, aby som odišiel, tak to urobím. No ešte predtým si polož ruku na srdce a buď k sebe úprimná. Naozaj chceš, aby som odišiel? Naozaj si toto praješ? Odpovedz, prosím, a ja ti prisahám, že ak povieš, že ma už nechceš, sadnem do auta a odídem."

Srdce sa mi trepoce ako šialené. Ruky mám ako z ľadu a chvejem sa. Hľadí na mňa a čaká na odpoveď, no ja mám strach, že nech odpoviem akokoľvek, obaja budeme trpieť.

„Mlčanie mi nestačí," šepne a ja sa odhodlám.

„Zostaň," poviem, hoci viem, že týmto som odomkla brány pekiel a obaja čoskoro padneme. Avšak predstava byť s ním čo i len jeden deň je silnejšia ako strach.

„Chcem s tebou zostať po zvyšok svojho života, no bojím sa..."

„Ššš!" umlčí ma. „Nepokračuj! Nedopovedz to, čo si chcela, inak znova cúvneš. Tvoj otec ani brat nie sú bohovia. Dokážu nás zraniť len vtedy, ak im to dovolíme, preto sa ťa spýtam: Chceš im to dovoliť?"

„Nie."

„Tak potom je táto téma uzavretá. Ak im máme čeliť, tak spoločne. Súhlasíš?"

Prikývnem a on sa usmeje. „Okej, takže... pôjdeme?"

Čo? „Kam?"

Pousmeje sa. „Do domu. Neviem ako ty, ale zo mňa sa leje pot a rád by som sa pred tým teplom niekam ukryl."

„I-iste," zakokcem trochu prebudenejšie. „Poď za mnou."

Rýchlo z auta vytiahne kufor, a keď zamkne auto, vykročíme po chodníku až k dverám domu. Napochytro odomknem a vstúpime dnu.

Jared sa poobzerá a ja za ním zavriem. Kufor stále drží v ruke, a preto sa preberiem.

„Hosťovská izba je na konci. Tie presklené dvere."

„Hosťovská? Ty spíš v hosťovskej?"

Zahabkám. „Nie. Ja... myslela som..."

Uškrnie sa. „Vieš čo? Dnes proste nemysli. Kde je tvoja izba?"

Očervenieм. Moja izba? Dočerta!

V mojej izbe nikdy nikto nebol. Nikdy nijaký muž. Zrazu si neviem spomenúť, či som dnes ráno ustlala, alebo som tam nechala neporiadok. Predstava, že chce spávať v mojej posteli, so mnou... Tuším som očervenela ešte viac.

„Po schodoch a hore. Sú tam len dve izby. Jedna je prázdna, slúži mi ako sklad. Biele dvere napravo sú moje. Za užšími dverami na konci je malá kúpeľňa. Je tam sprchový kút aj toaleta. Ďalšia kúpeľňa je aj dole, to sú tamtie dvere na konci. Nájdeš to aj sám, alebo mám ísť s tebou?"

„Myslím, že zvládnem. Neujdeš mi, že nie?"

Usmejem sa. „Som doma. Nemám kam ujsť."

Zvažujúc moje slová pokýva hlavou a usmeje sa.

„Budem veriť, že ma naozaj počkáš."

„Počkám," poviem s prísľubom a on sa zvodne usmeje. „Čo sa týka tvojich šiat..." začnem.

„Nemusím sa vybaľovať, ak si to neželáš."

„...skôr som chcela povedať, že pre ne asi nebudem mať dostatok miesta, ale niečo zajtra vymyslím."

„Okej. Dám si sprchu a vrátim sa."

Prikývnem. Potom už iba bez dychu sledujem, ako vyjde po schodoch až hore a stratí sa mi za stenou.

No. Do...

Čo som to urobila? Za toto obaja zhoríme v pekle a samotný Lucifer nás príde upáliť! Avšak aj napriek obavám cítim, ako sa mi v žalúdku rozlieha príjemný tlak a šteklí ma až kdesi v mieche.

Toto je naše prvýkrát. Je v mojom dome a čoskoro bude aj v mojej

posteli. Len hlupák by sa z toho netešil. Vlastne sa cítim ako pubertiačka, čo sa chystá urobiť niečo zakázané. Jedna časť môjho ja má obavy, druhá sa tomu šialene teší.

„Našiel som!“ skríkne zhora a ja mám chuť sa zasmiať.

„Čudovala by som sa, keby si sa stratil.“

Počujem, ako sa zasmeje.

A teraz rýchlo, potrebujem sa dať dokopy. Kompletne.

Rýchlo bežím do dolnej kúpeľne, kde zhodnotím, že nepotrebujem len sprchu, ale aj žiletku. Zatvorím sa v kúpeľni a zhodím zo seba veci. V žalúdku mám celý čas motýle a v hrudi príjemné teplo. Dokonca aj srdce mám ako vo vatičke.

Búši mi rýchlo a nekompromisne, no je hnané tým vzrušujúcim druhom adrenalínu. Vstúpim do sprchy, lebo dnes sa nechcem zdržiavať vaňou, a rýchlo sa začnem umývať. Žiletkou sa oholím ako správny holič, a keď si zmyjem aj posledné zvyšky peny, vypnem vodu.

Neviem, či je už hotový alebo nie, no ja už nechcem zdržiavať. Vlasy si vysuším len tak uterákom, hoci som zvyknutá na fén, a oblečiem si jednu zo svojich luxusných súpravičiek.

Vlastne... nie. V lone mi horí príjemné teplo a ja stavím na istotu. Vyzlečiem si bielizeň a oblečiem si iba ľahké športové šaty na doma. Na nohy si obujem papučky, vyčistím si ešte zuby a prejdem k dverám.

Jeden nádych a potom veeeeeľmi pomalý výdych. Chvejem sa neistotou aj túžbou, no musím zachovať pokoj. Predsa som rozumná žena, a nie sliepka, ktorá sa s ním chce šialene milovať.

I keď teraz som hlavne to druhé.

Zavrtím hlavou a s pokojom anglického džentlmena vyjdem z kúpeľne. Ocitnem sa v obývačke, no nie je tu. Srdce mi v panike udrie. Čo ak odišiel? Čo ak sa mi len prisnil?

Opatrnými krokmi a obzerajúc sa prejdem aj do kuchyne, no nie je ani tam. Až potom ho zazriem prechádzať sa po záhrade. Má na sebe biele tričko, ktoré mu obopína vypracované telo, a bledomodré šortky, ktoré ukazujú jeho svalnaté lýtka.

Je z neho nádherný muž. Jemné paže vymenil za svalnaté ramená a telo mladého chlapca sa zmenilo na telo silného, vypracovaného muža. Je ako Adonis. Doslova je stelesnením toho najerotickejšieho, čo som kedy videla. Uľaví sa mi, že ho tam vidím, no zároveň ešte viac znervózniem. Je krásny a v tričku a šortkách, čo má na sebe, vyzerá neodolateľne.

Chvíľu ho ticho pozorujem cez obývačku, až sa odhodlám. Prejdem k preskleným dvojitým dverám, trochu ich odsuniem a vyjdem von. Ovalí ma dusno a spev cikád.

Slnko už zapadlo za obzor a deň sa pomaly vytráca, no vonku je stále strašne teplo. Deň nahrádza stmievanie, ktoré záhrade dodáva tajomnejší nádych.

Okamžite ma zazrie. Usmeje sa.

„Netušil som, že máš záhradu."

Pozriem sa po zeleni naokolo, ktorú už skoro zahaľuje tma, a kývnem hlavou.

„Skôr je to len minizáhradka. Nie si hladný?"

„Vlastne som."

Vykročí ku mne, a keď je pri mne, chytí mi bradu medzi palec a ukazovák a zdvihne mi tvár. Potom sa skloní dole a ja skoro zastonám, keď sa mi vpije do pier.

Nežne mi vsaje spodnú peru a opatrne za ňu potiahne. Odtiahne sa, a keď sa mi konečne podarí otvoriť opantané oči, zazriem, ako sa na mňa zvodne usmieva.

„Najradšej by som si dal teba," šepne spôsobom, ktorý ma doslova zaplaví, „ale hlad asi nepustí. Urobím vajíčka?"

Božemôj!

Neviem, čo mi to urobil, no nedokážem ani prehovoriť. Len kývnem hlavou. Aj to si nie som istá, či správnym smerom.

Chytí ma za ruku a vtiahne do domu. Na perách stále cítim jeho zuby a tam dole... Tam dole mám požiar, ktorý je nutné uhasiť, no ja netuším ako. Musím sa upokojiť!

Prejdeme až do kuchyne a tam ma pustí. Otvorí chladničku, lebo ja nie som ničoho schopná, a vyberie z nej vajíčka. Hovorí niečo o tom, že nemám slaninku, preto urobí omeletu so šunkou. Ešte zachytím, ako zahundre, pretože je diétna, a vyhráža sa mi, že ma naučí nakupovať.

Sadnem si na jednu z dvoch stoličiek za malým štvorcovým stolom a pozorujem, ako všetko začne zručne chystať. Ja mu len rukou ukážem, kde nájde panvičku, kde príbory, taniere a nakoniec pečivo.

Keď predo mňa položí chutné jedlo, na okamih sa do mňa vráti rozum a ja sa preberiem.

„Ďakujem. Vyzerá to úžasne."

Usmeje sa a sadne si oproti mne. Je však bližšie ako dnes v kaviarni.

Tento stôl je maličký a ja mám dojem, že sa takmer dotýkame. Páči sa mi to.

„Dobrú chuť."

„Ďakujem. Aj tebe."

Neváham. Vezmem si vidličku a pustím sa do chutnej večere. Hmkaním mu naznačím, že je skvelá, a on sa usmeje.

„Som rád, že ti omeleta chutí, lebo nič iné variť neviem."

Zasmejem sa. „Naučím ťa, ak chceš."

„Ale čo," uškrnie sa. „Vy viete variť, slečna Clarkeová?"

„Áno, pán Portman. Našťastie variť viem, no priznávam, že posledné roky navštevujem výlučne reštaurácie. Variť pre jedného je obtiažne a dokonca si dovolím povedať neperspektívne."

„Takže nikdy tu s tebou nikto ďalší nebýval?"

„Nie. Nikdy. Raz u mňa prespala Anne."

Zamračí sa.

„Moja čašníčka."

„Aha. Takže nijaký muž?"

„Nie. Nijaký muž."

„Hm... Budem teda prvý."

Prikývnem.

„Až mám obavu, že ti panenskosť tohto miesta svojou prítomnosťou zničím."

Prehltnem. Prečo mám zrazu pocit, že povedal niečo vzrušujúce? Prečo to tak vnímam?

„Ty môžeš," vyletí mi z úst ako tichý šelest a on zvážnie.

Chvíľu mi hľadí do očí a ja by som bola odprisahala, že cítim vzrušenie, ktoré z neho sála. Alebo si to len nahováram? Prečo mám dojem, že na mňa každú chvíľu vyskočí spoza stola a znásilní ma všetkými možnými spôsobmi? A prečo sa mi tá zvrátená predstava vlastne páči?

Odkašlem si, aby som prerušila trýznivé ticho, a vstanem. Vezmem svoj prázdny tanier a pohár od mlieka a vložím ich do drezu. Potom upracem aj spred neho, a keď vstane, pustím vodu a začnem riad umývať.

Zrazu som strašne nervózna. Čo ak sa so mnou bude chcieť milovať? Možno by som mala zhasnúť. Je tu priveľa svetla.

Pocítim, ako ma zozadu objíme, a keď ma pobozká na ramene, doslova sa zachvejem. Je tak blízko, tak zradne blízko. Cítim jeho nádhernú

sviežu vôňu a musím sa veľmi ovládať, aby sa mi nepodlomili kolená. Nohy sa podo mnou zradne trasú.

„Naozaj chceš teraz umývať riad?“ šepne mi do ucha a ani neviem kedy, zastaví vodu a utierkou mi utrie ruky.

„Teraz ho nechaj tak.“

„Ale... Ja...“

Ale ja čo? Ani neviem, čo chcem povedať. Vnímam len ruky, ktoré ma nežne objímajú a na šiji cítim jeho horúci dych.

Cez tenkú látku šiat sa o mňa opiera jeho mužnosť a tlačí ma na zadočku. Nechýba veľa a zložím sa k zemi. Chcem ho tak neskutočne, až strácam zábrany. Dokonca strácam aj súdnosť a samu seba. Stačí, aby sa ma dotkol, aby ma pošteklil dychom, a prichádzam o samu seba aj o vlastný rozum.

Pomaly ma pobozká na ucho a potom ešte raz. Keď ma pobozká na líce, akosi vycítim, čo chce. Otočím k nemu tvár a on sa mi vpije do pier. Pootvorím ich v tichom pozvaní a Jared neváha. Vnikne mi do úst jazykom a rukami sa vydá na cestu. Pohladí ma po bokoch, no potom ruky stočí späť až k pazuchám.

Poláska mi bočnú stranu pŕs, no ruky vysunie viac dopredu a zovrie mi prsia v mocných dlaniach. Zastonám mu do pier a on tam dole stuhne ešte viac. Pocítim, ako sa za mnou zavlní. Vztýčené bradavky nežne zovrie medzi rozprestreté prsty a mne sa skoro zahmlí pred očami. Ak by som sa oňho neopierala, zviezla by som sa na zem ako rozvarená špageta.

Na zadku cítim jeho pevnú mužnosť a okamžite ma obleje túžba. Rukami znova zíde dole, k bokom, a pomaly mi začne vykasávať sukničku šiat. Vytiahne mi ju nad boky a potom zíde pravou rukou k brušku a doslova stuhne.

„Ach, láska! Ty si po celý čas takto?“

Prehltnem, neviem čo povedať. Áno, som takto. Bez nohavičiek...

Zíde rukou celkom dole a prstami mi pohladí ženskosť. Zastonám, keď mi prstami rozdelí polovičky a nežne do mňa ponorí špičku prostredníka. Ten jediný jemný dotyk ma doslova vznieti.

„Páliš. Veľmi ma chceš?“

Prehltnem. Som zrazu ako v ohni. Celá sa zachvejem, len čo si jeho otázku v duchu zopakujem.

„Veľmi.“

Vsunie do mňa prst až na doraz a mne dochádza kyslík. Čakám viac, no on ma znova prekvapí. Stiahne ruku a zmení smer. Pravačku mi vsunie pod látku šiat a pri nevinnom dotyku prstov sa doslova zachvejem.

Zamieri hore a položí mi dlaň na prsník. Takto je to ešte mučivejšie než cez látku šiat. Silnejšie, vzrušujúcejšie. Bradavky mi stvrdnú ako dve skaly a na tele mi stoja všetky chĺpky. Cítim sa úžasne.

„Stiahni mi nohavice z bokov," pošteklí ma dychom na šiji a ja otvorím oči. Čo to chcel?

„Prosím. Chcem ho mať v tebe."

Ach, bože! Prečo tie drsné slová znejú tak... šialene vzrušujúco? A odkedy Jared hovorí takto?

Vlastne... už to nie je ten chlapec, ktorý sa chvel, keď si ma bral po prvý raz. Teraz je z neho muž. Silný a nebojácny. Muž, ktorý dobre vie, čo chce. Počujem, ako niečo zašuští, a Jared vytiahne aj druhú ruku spod mojich šiat. Rukami riadenými asi vyššou silou zablúdim dozadu a nahmatám pružný pás bledomodrých šortiek. Potiahnem, pomaly ich stiahnem dole a nechám skĺznuť k zemi.

Niečo tam vzadu robí, no neotáčam sa. Keď pocítim jeho horúcu mužnosť, ako sa mi zabodne medzi nohy, tesne pod útrobami, ktoré po ňom šalejú, zatajím dych.

Pravou rukou mi jemne zatlačí na chrbát. Predkloním sa, no nie veľmi, ale mierne, a Jared pohne panvou. Pocítim, ako prekročí hranice otvoru a vstúpi dnu. Zavzdychám a on sa pohne ešte raz a naplní ma až po okraj. Opriem sa rukami o linku a privriem oči. Je tak hlboko, až mám pocit, že je väčší než naposledy.

„Ach, bože," šepnem, lapajúc po dychu.

Pobozká ma na rameno, no nehýbe sa.

„Cítiš, ako veľmi ťa chcem?"

Prehltnem. „Áno."

„Páči sa ti to?"

Ježišmária! Prečo chce, aby som teraz hovorila? A prečo ma tie otázky tak neskutočne vzrušujú?

„Áno, páči." Okamžite som celá ako v ohni.

„Zdvihni ruky."

Poslúchnem. Zdvihnem ruky a moje šaty skončia na zemi. Šikovne mi ich stihne pretiahnuť cez hlavu a hodí ich na zem. Vnímam, ako mi hladí tetovanie vzadu na krížoch, a pocítim neistotu.

„Radšej ho nekomentuj," požiadam, mysliac si, že sa mu nepáči a myslí si o tom svoje.

„Prečo? Je pekné."

Stále je vo mne, ale nehýbe sa. Narovná ma, takže sa pustím okraja drezu, a oprie si ma o hruď.

„Je krásne. Celá si nádherná. Máš krásne telo... prsia." Jeho ruky zovrú vzrušené prsia a jemne ich poláskajú. „Tvoje bradavky," zatiahne za ne a ja zalapám po dychu. Vidieť takto spredu, čo robí... je odzbrojujúce.

„Tvoje bruško," kĺže rukami dole a hladí ma po plochom brušku. „A tvoje lono."

Keď tie slová vysloví, zastonám túžbou, pretože jeho prsty mi nežne prejdú presne tam a ja sa lámem na kusy. Zakrúži mi po púčiku slasti a ticho zaachkám. Je to také erotické... dokonalé...

„Si prekrásna žena, Natalie. Si moja žena. Nikoho iného. Si moja."

„Tvoja," šepnem zmámene a on sa konečne vo mne začne hýbať. Opatrne a pomaly. Mučivo pomaly... Vyťahuje sa dlho... naozaj dlho, že dokážem vnímať každučkú žilu.

Na konci zastane, je vo mne iba špičkou a ja čakám, čo sa bude diať. Pravou rukou nežne hladí púčik, ľavou ma nežne ťahá za bradavku a ja mám pocit, že sa rozbijem ako porcelánová bábika. Keď som už odhodlaná poprosiť ho, aby do mňa znova vstúpil, predbehne ma a pomaly sa začne ponárať hlboko do mňa. Cítim každý záhyb na jeho penise, každučkú žilu a vychutnávam si to plnými priehrštiami. Keď je úplne dnu, zatlačí na mňa a ja ticho zastonám.

„Chceš, aby som sa s tebou takto hral?"

Prehltnem. V ústach mám sucho. On sa so mnou hrá? Znie to tak eroticky a vzrušujúco, že strácam aj posledné zvyšky zdravého rozumu.

„Áno, chcem."

„A čo chceš? Povedz to."

Znova nasucho prehltnem.

„Chcem, aby si sa so mnou hral."

Poslúchne. Znova sa do mňa začne pomaly vnárať a ja si oblížem suché pery. Moju túžbu prezradí ďalší ston a on ma začne masírovať rukou tam dole rýchlejšie. Pravou rukou zatiaľ masíruje moje prsia a keď zavriem oči, zatiahne za bradavku.

„Pozeraj sa, miláčik. Pozeraj sa na nás. Pozeraj, ako nádherne spolu vyzeráme."

Ach! Otvorím oči a sledujem, ako sa za mnou hýbe, ako mnou vlní, ako sa jeho ľavačka pohráva s miestom medzi mojimi rozkročenými nohami a jeho pravá ruka nežne zviera moju bradavku medzi prstami.

Začne prirážať naliehavejšie a ja sa lámem na kusy a stúpam hore. Rukou mi zmyselne krúži po mieste, ktoré buble ako kaša a vynáša ma hore bláznivo rýchlo. Achkám, stonám pohanským tempom a on ho zrazu vytiahne.

„Dokončíme to v posteli."

Otočí ma k sebe a vrhne sa mi na ústa. Zrazu spolu tancujeme. Aspoň prvú sekundu to vyzerá ako tanec, no potom ma zdvihne a zrazu niekam kráčame. Doslova okamžite sme v mojej spálni. Posadí ma na vysokú posteľ, úplne na okraj, a ocitne sa medzi mojimi nohami.

Opätovne mi zaútočí na pery, berie si moje bozky, akoby nás tlačil čas. Chytí ma za boky a rozhodne ho do mňa vsunie. Zhíknem pohltená túžbou a on sa začína hýbať. Berie si ma žeravo, naliehavo, zúfalo.

Strácam sa a prestávam uvažovať, no teraz ani nechcem myslieť. Udiera do mňa a moje vnútro sa začína otriasať. Adrenalín sa mi znova raz preháňa žilami a panika, ktorá sa mieša so vzrušením, ma posúva nahor k oblakom a núti stonať.

Rozpadávam sa na kúsky a vychutnávam si jeho surový, no beztak ohľaduplný útok. Ledva sa stihnem spamätať, položí ma na chrbát a pokračuje. Stúpam. Rýchlo, nekontrolovateľne, nezvratne a definitívne.

Keď pridá aj prsty, ktorými zakrúži vpredu na púčiku, prepadnem cez okraj rozkoše a podľahnem silnej triaške, ktorá si vezme všetku moju silu. Dorazí ešte niekoľkokrát a potom sa oprie rukami pri mojej hlave a zalapá po dychu. Aj on sa dočkal svojho vyvrcholenia a vyzerá akosi inak. Krajšie.

Usmeje sa na mňa a ja sa ho dotknem na tvári a stiahnem ho dole. Chcem, aby ma pobozkal, a on ani nezaváha.

2. KAPITOLA

V izbe svieti už iba nočná lampa, chabo osvetľujúca moju izbu. Jared leží vedľa mňa na boku a pozoruje ma. Ležím tvárou k nemu a pokúšam sa uveriť, že práve teraz nie je iba jedným z mojich snov.

„Na čo myslíš?“ spýta sa ma po chvíli.

„Na teba.“

Usmeje sa. „Snáď myslíš na niečo pekné.“

„Myslím na to, že som šťastná.“

„Aj ja som.“

Tiež sa usmejem, no potom si spomeniem na malý detail. Keď zazrie, ako som zvážnela, spozornie.

„Stalo sa niečo?“

„Len mi tak napadlo... Bežne pri sebe nosíš kondómy?“

Zasmeje sa.

„Nie, vážne. Aj vo Fountain, keď sme sa spolu milovali, vytiahol si ich z nočného stolíka. Na chlapa, čo vraj nemáva sex, si akosi pridobre pripravený.“

„Ten balík som si kúpil asi pred troma mesiacmi. Uvažoval som, že dám vzťahu so Selenou šancu a skúsim sa pohnúť ďalej, no zakaždým prišiel pád. Jednoducho mi to s ňou nešlo. Nepriťahovala ma dosť na to, aby som s ňou mohol mať čokoľvek viac.“

„A čo ženy pred ňou?“

Zavrtí hlavou. „Žiadne neboli.“

„Tomu sa dá ťažko uveriť. Si krásny muž.“

„Aj ty si krásna žena a verím, že som bol tvoj jediný.“

Má pravdu. Dokelu. Zahanbená jeho nepatrnou výčitkou skloním pohľad a pozriem sa k prstom, ktoré máme prepletené.

„Ďakujem, že si prišiel. Že si mi nedovolil odohnať ťa. Zo strachu o teba aj o tvoju rodinu sa to najskôr znova pokúsim urobiť, no ty mi sľúb, že sa nevzdáš. Nechcem ťa stratiť, Jared. Už viac nie.“

Povzdychne si. Vyslobodí si ruku z mojej a pohladí ma po líci. „Nie, to ty mi sľúb, že ma od seba už nikdy nebudeš odháňať. Nie kvôli strachu, že sa mi niečo stane. Nie som malý chlapec, Natalie. Som dospelý muž a dokážem sa tvojmu bratovi postaviť. Aj tvojmu otcovi. Sľúb mi, že nech sa stane čokoľvek, budeme držať spolu.“

„Sľubujem.“

„Okej, a teraz by sme mali ísť spať. Zajtra by som sa rád pozrel po nejakej práci. Možno sa pošťastí,“ povie pokojne, pobozká ma na líce a znova si ľahne. Keď zavrie oči, uvedomím si jeden podstatný detail.

„Nechcem, aby si si tu hľadal prácu,“ poviem ticho a on sa na mňa prekvapene pozrie.

„Čože?“

„Nechcem, aby si si hľadal prácu.“

„Počul som... Ja len... Nerozumiem. Prečo to hovoríš? Ak čakáš, že dovolím, aby si ma živila, potom ma nepoznáš.“

„Nie, tak som to nemyslela,“ poviem a pohladím ho po vlasoch. Sú jemné a tmavé ako noc za oknami.

„Chcem sa s tebou vrátiť do Fountain.“

Zaskočený týmto faktom doslova onemie. Chvíľu sa mi len ticho pozerá do očí.

„Čo? Myslel som si...“

„Chcem s tebou žiť tam,“ poviem priamo.

„Tak počkaj. Myslel som si, že keď tu máš kaviareň a dom, plánuješ svoju budúcnosť len v tomto meste.“

„Plánovala som si, ale teraz sa všetko zmenilo.“

Nechápavo zamrká.

„Teraz si tu a ja... proste zrazu viem, že šťastná budem jedine vo Fountain a s tebou.“

„A čo tento dom? Čo kaviareň?“

„Dom predám a kaviareň... tú nechám Anne. Dlhé roky bola mojou pravou rukou. Bude viesť podnik skvele aj bezo mňa.“

„Si si istá, že to takto chceš?“ ubezpečuje sa.

S úsmevom prikývnem. „Som si istá, že chcem stráviť zvyšok života s tebou a Fountain obaja milujeme. Farmu už možno nikdy nezískam, no nezáleží na tom, kde budeme bývať. Hlavne, že tam budeme spolu.“

Pohladí ma po líci a usmeje sa.

„Opäť sa v tebe ozvalo to dievčatko, ktoré si ma pred rokmi získalo?“

Chytím ho za ruku, ktorou ma hladí, a pritúlim sa k nej ešte tuhšie.

„Hlavne si to dobre premysli, Natalie. Viem, že kaviareň pre teba znamená veľa.“

„Nie viac ako ty.“

Usmeje sa. Moje slová ho zaskočili aj milo potešili.

„Zajtra v práci o tom poviem Anne. Som si istá, že takúto ponuku neodmietne. Veď stať sa majiteľkou kaviarne nie je bežná vec. A viem, že v kútiku duše si to aj sama praje.“

„Ak jej veríš ty, budem aj ja.“

Usmejem sa a nakloním sa k nemu. Dám mu pusu na ústa a potom sa schovám v jeho mužnom náručí.

„A teraz už naozaj môžeme ísť spať, pretože ráno nás čaká nový začiatok."

Pocítim, ako ma pobozká do vlasov a privinie k sebe ešte tuhšie.

***

Prebudím sa na zvonenie. Strhnem sa a natiahnem sa po mobile ležiacom na nočnom stolíku. Lenže môj mobil nezvoní. Zvonenie prichádza odkiaľsi z diaľky a je čoraz naliehavejšie.

Posadím sa a spustím nohy na zem.

Na mobile vidím, že je niečo po jedenástej ráno. Keď Natalie ráno odchádzala, mumlala niečo o tom, že zaspala, a to sa jej ešte nikdy nestalo. Keď po deviatej odišla, ja som si znova ľahol a zaspal ako zarezaný. Teraz ma však budí protivné zvonenie pri dverách. Vstanem, oblečiem si tričko aj šortky a prejdem ku dverám. Zvonenie sa zopakuje.

Žeby to bola Natalie? Zabudla si kľúče?

Otvorím dvere a pred nimi zazriem akéhosi elegána v smokingu. Svetlé vlasy má dokonalo ulízané dozadu a v tvári má šok. Zdá sa, že ma tu nečakal, no čo je zač? Ako Chris nevyzerá a na jej otca je primladý.

Telo aj ramená drží tak vyšponované, akoby zhltol pravítko. Vyzerá až neprirodzene. Hľadí na mňa ako na votrelca, ako na niekoho nepozvaného a neželaného. Prezrie si ma od hlavy až po päty a zahabká po slovách.

„Hľadáte niekoho?" prelomím ticho a on sa pohne.

Prehltne prvotný šok a hrdo sa vystrie.

„Prišiel som za Natalie. Je doma?"

„Nie. Je v práci."

„Bol som ráno v kaviarni a nebola tam."

„Ak ste tam boli okolo deviatej, ešte tam nebola. Dnes ráno zaspala."

„Aha," povie a znova si ma skúmavo premeria. „A vy ste? Nejaký inštalatér?"

Zasmejem sa. Inštalatér? To akože vážne? Odolávam nutkaniu jednu mu prisušiť.

„Myslím, že najprv by ste sa mohli predstaviť vy."

„Iste," povie pokojne. „Som Lewis Fiennes. Natalie je moja priateľka."

Priateľka.